

ת"פ 26470/10/17 - מדינת ישראל נגד סולטאן הואשלה, טרחאן הואשלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 26470-10-17 מדינת ישראל נ' הואשלה ואח'
לפני כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. סולטאן הואשלה
2. טרחאן הואשלה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רותם חזן
נאשם 1 וב"כ - עו"ד עוזי נקש ועו"ד נור אלעטאונה
נאשם 2 וב"כ - עו"ד אחסן ווהבי

גזר דין

א. כללי

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת כתב אישום מתוקן לצורך הסדר טיעון, בעבירה של יידוי של אבן לעבר כלי תחבורה, לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ובעבירה נוספת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק. מכתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 10.10.2017 סמוך לשעה 21:00, הלכו הנאשמים בשולי כביש 25 מבאר שבע לכיוון דימונה, ליד פזורת שבט האושלה, במקום בו סיכמו השניים ליידות אבנים לעבר כלי הרכב הנוסעים.

באותה העת, נסע אליהו טסמיט (להלן: המתלונן) ביחד עם כלי רכב נוספים בכביש, וכן אוטובוס נוסעים של חברת "בירת הנגב" ובו קבוצת ילדים עם מלווים, כשלושים במספר, מבאר שבע לכיוון דימונה. במועד האמור יידה הנאשם 2 אבן לעבר רכבו של המתלונן, ופגע בו בדלת האחורית הימנית, כשהוא גורם נזק לפח, אולם המתלונן המשיך בנסיעתו, וכעבור מרחק קצר עצר את הרכב בשולי הכביש. סמוך לאחר מכן, יידה הנאשם 1 אבן לעברו של האוטובוס, אשר פגעה בשמשת האוטובוס מצד ימין בחלקו האחורי.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם 1, התנפצה שמשת האוטובוס ושברי הזכוכית התפזרו בחלקו האחורי של האוטובוס, בו נסעו ילדים בגילאי 5 - 12. הנוסעים נבהלו, ונהג האוטובוס נאלץ לבלום בלימת חירום. כתוצאה מכך, הנוסעת מ ק

(להלן: המתלוננת), שקמה במהלך הנסיעה לבקש מהנהג לעצור, איבדה את שיווי משקלה ונפלה לעבר המדרגות, איבדה את הכרתה למשך מספר שניות ושברה שלוש צלעות בגופה.

ב. טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הגישה טיעוניה בכתב וטענה כי במעשיהם פגעו הנאשמים פגיעה חמורה בערך המוגן של ההגנה על שלמות גופו ונפשו של האדם, וכי כי פוטנציאל הנזק במקרה שלפנינו הוא גדול מאוד בשים לב לכך שבאירוע נפגע אוטובוס שהסיע קבוצת ילדים. אשר לנסיבות ביצוע העבירה ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשמים סיכמו ביניהם שישליכו אבנים על כלי רכב, זה אחר זה, ובכך גרמו למתלוננת נזק גוף משמעותי בשבירתן של שלוש צלעות בגופה.

ב"כ המאשימה ציינה עוד כי הפסיקה חזרה והדגישה את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות מסוג זה, והטלת עונשי מאסר ממושכים גם כאשר מדובר בקטינים. כמו כן, הפנתה ב"כ המאשימה לתיקון חקיקה שבוצע בשנת 2015, אשר במסגרתו נוספה עבירה ייחודית למעשה של ידוי אבנים לעבר רכב בנסיעה אשר העונש המרבי בצדו - 10 שנות מאסר, ואף נקבע עונש מינימום של חמישית מהעונש המרבי, ויש בכך כדי לבטא את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות מסוג זה.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים וכן להתרשמותו של שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות הסתכנותו של נאשם 1 עם החוק, וכי יש מקום להעביר מסר מרתיע לנאשם. באשר לנאשם 2, טענה ב"כ המאשימה כי שירות המבחן ציין בתסקירו כי מדובר בנאשם אשר לא שיתף פעולה, ולא עשה כל מאמץ כדי לחזור למוטב, ולכן נשקפת ממנו מסוכנות לציבור.

בנסיבות אלו, עתרה ב"כ המאשימה למתחם ענישה שנע 30 לבין 54 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, ועתרה להשית על כל אחד מהנאשמים עונש מאסר בפועל למשך 36 חודשים, מאסר על תנאי מרתיע וכן פיצוי משמעותי.

מנגד טענו ב"כ הנאשמים כי אין הצדקה בנסיבות שלפנינו להחמיר בעונשם של הנאשמים. ב"כ נאשם 1 טען כי העבירה לא בוצעה מתוך מניע אידיאולוגי אלא מתוך משחק ושעמום, וכי הנאשם לא הבין את ההשלכות למעשיו, בין היתר על רקע גילו הצעיר. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי מדובר בדרך מסלולם של הנאשמים בדרכם הביתה, וכמשחק בחרו להשליך אבנים, וכי אף שקיים קושי לקבל את מעשיהם של הנאשמים כמשחק וברור לכל כי יש להרתיע, יש מקום להתחשב בכך שהנאשם היה עצור לראשונה בחייו למעלה מחודש וחצי, וכי המעצר היה טראומתי עבורו, בשל גילו הצעיר והעובדה שאין לו עבר פלילי.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם 1, הפנה בא כוחו לדו"ח מרכז אבחון : "אלארזי" - באר שבע, וממנו עולה כי הנאשם אינו סובל מבעיות הקשורות בהתפתחות שכלית ולכן הטיעונים יהיו לגופו של עניין. כן, הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר שהתקבל בעניינו בתאריך 16.9.2018 ממנו עולה כי הנאשם סיים 9 שנות לימוד, אינו יודע קרוא וכתוב ומתקשה להשתלב במסגרת תעסוקתית.

ב"כ הנאשם ציין עוד כי מדובר בנאשם דל נתונים, רמתו השכלית נמוכה והוא מושפע בקלות מסביבתו ומאופיין בהתנהגות מרצה. לדבריו, נוכח הנתונים הדלים של הנאשם וגילו הצעיר, שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריש עלולה לגרום לו לנזק רב. ב"כ הנאשם טען עוד כי מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם, וכי הוא הודה בהזדמנות ראשונה בחקירתו במשטרה, ולקח אחריות על מעשיו.

ב"כ הנאשם הדגיש, כי בשונה מהאמור בתסקיר שירות המבחן כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות הסתבכות עם החוק, העובדות הן כי מאז ביצוע העבירה, המשפחה לקחה את הנאשם תחת חסותה, ואחיו משגיח עליו ומטפל בו, ולכן הם סבורים כי מדובר באירוע בודד, וכי הנאשם לא יחזור עוד לפקוד את ספסלי בית המשפט. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יגזור על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, והפנה לפסיקה שתומכת בבקשתו.

ב"כ הנאשם 2, טען אף הוא כי ההגנה אינה מקלה ראש במעשיהם של הנאשמים, אך עם זאת יש לתת משקל ממשי לנסיבות האישיות של הנאשם, אשר לטענתו מפחיתות במידה משמעותית ממידת אשמתו ומצדיקות להימנע מענישה מחמירה. ב"כ הנאשם ציין כי מעשיו של הנאשם היו על רקע אישיותו הדלה, בהעדר שיקול דעת ובהעדר מניע אידיאולוגי. כן הדגיש כי יש מקום לאבחן בין עבירות שמתבצעות על רקע אידיאולוגי ובין עבירות הנחזות כטיפשותם של ילדים, שאחד מהם הוא על גבול הפיגור, ושניהם נעדרים עבר פלילי.

ב"כ הנאשם עתר לערוך אבחנה נוספת הנעוצה במידת אשמתו של כל אחד מהנאשמים ותרומתו לאירוע נשוא כתב האישום. לדבריו, הגם שניתן להרשיע את הנאשם 2 גם בתוצאות זריקת האבן על ידי נאשם 1, עדיין מצווה בית המשפט על רקע תיקון 113 לבחון את מידת אשמתו האינדיבידואלית של כל אחד מהנאשמים.

אשר לנסיבותיו של הנאשם, טען בא כוחו, כי מדובר בנאשם צעיר נעדר עבר פלילי, אישיותו דלה, ממשפחה קשת יום, ברוכת ילדים כשהוא הילד הקטן. ב"כ הנאשם ציין עוד, כי לא כל נסיבותיו של הנאשם פורטו בתסקיר, וכי הנאשם גדל בעזובה רגשית ולא זכה לתשומת לב, והוא אכן שגה בכך שנגרר אחרי האחרים, אך מדובר במעידה חד פעמית, אשר אינה מאפיינת את אורחות חייו ואת החינוך שקיבל.

ב"כ הנאשם חזר וציין, כי הקושי בהתייחסותו לעבירה שעולה מתסקיר שירות המבחן, נובע משני טעמים, האחת נעוצה מדלות לשונו, הוא מתקשה בשפה העברית, ויש לזכור כי גם קצינת המבחן אינה דוברת את שפתו ולכן היה קיים קושי להתייחסות העבירה והשלכותיה, אך הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ומביע חרטה עמוקה.

ג. דיון והכרעה

אין מחלוקת כי תופעת ידווי האבנים על כלי רכב הפכה להיות מטרידה ביותר ואין להקל ראש בחומרתם של מעשים אלה, שכן השלכת חפצים לכיוון של מכוניות נוסעות בכביש מסכנת חיי אדם, משבשת את שגרת החיים ופוגעת בתחושת הביטחון של המשתמשים בכביש (ראו: ע"פ 6080/16 פלונים נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו 6.12.2016).

בית המשפט העליון עמד על הסכנות הכרוכות בהשלכת אבנים על מכוניות נוסעות בע"פ 4307/06 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.1.2007) וציין כי "משליך האבן אינו יודע מה תהא תוצאת מעשהו, האם תפגע האבן בפח הרכב ותטיל אימה בלא נזק פיסי לאדם, או תיפול על הכביש ולא תגרום נזק, או שמא תחדור בעד השמשה ותקפח חיים או תפגע קשות".

בנסיבות שלפנינו, יידו הנאשמים אבנים כלפי כלי רכב הנוסעים בכביש, תחילה הנאשם 2 יידה אבן על רכב הקיה שבו נהג המתלונן, וסמוך לאחר מכן הנאשם 1 יידה אבן לעבר האוטובוס בו נסעו קבוצת ילדים והמתלוננת, ובמעשיו גרם לניפוץ השמשה ולפיזור שברי הזכוכית בחלקו האחורי של האוטובוס. חומרתן הרבה של העבירות שבהן הורשעו הנאשמים בא כאמור לידי ביטוי בענישת מינימום עליה הורה המחוקק בסעיף 332א לחוק שנזכר לעיל.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות. בע"פ 8603/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.8.2016), נדון עניינו של קטין אשר הורשע בחמישה אישומים של יידוי אבנים ובקבוקי תבערה, כאשר בעקבות האירוע התלקח שולחן שסביבו ישבו שוטרים ובמקרה אחר פגעו האבנים בשני קטינים שנפצעו עקב כך. בית המשפט המחוזי השית על המערער 40 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונש שהושת על המערער אכן אינו קל, במיוחד בהתחשב בכך שמדובר בקטין. עם זאת נוכח ריבוי המקרים ונסיבות ביצוע העבירות, העונש אינו חורג מרף הענישה הנוהג.

בע"פ 4702/15 **עביד נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 20.4.2016) נדחה ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי שקבע מתחם ענישה הנע בין 12 לבין 48 חודשי מאסר בגין אירוע של זריקת אבנים וזיקוקים ומתחם ענישה הנע בין 20 לבין 60 חודשי מאסר בגין אירוע של יידוי אבנים, ייצור בקבוקי תבערה וזריקתו שבעטיו נפגעו כמה אנשי מאנשי כוחות הביטחון. על המערער בעניין זה, אשר הורשע גם בחברות בארגון טרוריסטי, הושתו 57 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 1176/16 **ראובן מאיר נ' מ"י**, (פורסם בנבו, 15.5.2016) נדון עניינם של המערערים 1 ו-5 שהיו בגירים צעירים בעת ביצוע המעשים, והורשעו על פי הודאתם בעבירות של יידוי אבן או חפץ לעבר כלי תחבורה, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו והיזק בזדון. הערעור הוא נגד גזר הדין במסגרתו הושתו על המערערים 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונש שהוטל על הנאשמים הינו עונש הולם וראוי המשקף את מדיניות הענישה המתאימה.

בע"פ 4180/16 **אחמד אבו נגמה נ' מ"י**, (פורסם בנבו, 8.9.2017), נדון עניינו של המערער אשר הורשע על פי הודאתו ביידוי אבן לעבר כלי תחבורה, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע כי המאסר שהושת על המערער ירוצה בעבודות שירות. בית המשפט העליון הוסיף וקבע כי מדובר באירוע בודד אשר לגרסת המערער לא היה על רקע לאומני, המערער לא היה רעול פנים וכן לא השתתף במסגרת התפרעות קבוצתית, הוא נעדר עבר פלילי ובנסיבות אלה אין מקום להטיל על כתפיו את מלוא כובדו של שיקול הרתעת הרבים.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ובכלל זה מצד אחד את נסיבות החומרה בכך ששני הנאשמים השתתפו יחדיו בידוי האבנים, והתוצאה הקשה שנגרמה כתוצאה מכך, ומצד שני את העובדה שמדובר במקרה חד פעמי שלא נעשה על רקע לאומני, נראה לי כי מתחם הענישה הראוי לעבירה ולנסיבותיה נע בין 16 ל-40 חודשי מאסר בפועל.

כאמור לעיל, בעניינם של הנאשמים הוגשו תסקירי שירות מבחן. האחד בעניינו של נאשם 1 ביום 13.9.2018 וממנו עולה, כי הנאשם צעיר כבן 18, שוהה בחלופת מעצר בתנאים מגבילים חלקיים ועובד כחודשיים בעבודות שיפוצים באזור הערבה. הנאשם עזב את לימודיו על מנת לעזור כלכלית למשפחתו המונה כיום 8 נפשות - אם ושבעה ילדים בגילאי 13-24, ועל כן סיים 9 שנות לימוד בלבד.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה התרשם שירות המבחן כי התייחסותו של הנאשם שטחית והוא נוטה לבטא עמדה כי התנהגותו נבעה משיקול דעת מוטעה. כמו כן, סבר שירות המבחן כי נסיבות חייו של הנאשם לצד מות אביו שהיווה אירוע משברי עבורו הובילו את הנאשם לתפיסה כי הוא חסר שליטה על מציאות חייו. בנסיבות אלו העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות הסתבכות עם החוק, ולמרות זאת המליץ להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי.

התסקיר השני, בעניינו של הנאשם 2, מתאריך 13.8.2018 וממנו עולה כי הנאשם צעיר כבן 18, סיים 12 שנות לימוד במסגרת חינוכית ללא קשיים חריגים, נעדר עבר פלילי, והוא הבן הצעיר מבין עשרה אחים בגילאי 18-38, והיחיד שמתגורר עם הוריו ומסייע להם. באשר לעבירה נשוא כתב האישום התרשם שירות המבחן מבחור צעיר בעל יכולות וורבליות וקוגניטיביות סבירות, ובעל יכולות לתפקוד תקין במישור הלימודי והתעסוקתי. כן התרשם כי הנאשם מבטא קושי לגלות אמפתיה לאחר, וכי קיים פער בין התנהלותו בחייו עד כה ובין העבירה בה הורשע, והוא מתקשה להבין את המשמעות של התנהלותו במצבים אלו. בנסיבות אלו, ועל רקע העדר שיתוף פעולה מצדו של הנאשם עם שירות המבחן, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית אשר תמחיש עבורו את מעשיו, ותהווה גורם חיצוני מרתיע ומציב גבולות בדמות עונש מאסר קצר ומאסר מותנה ארוך ומשמעותי.

לחובתם של הנאשמים יש לזקוף אפוא את חומרת העבירות וכן את הפגיעה בערך המוגן והסיכון המוחשי לפגיעה בגוף וברכוש, שמלמדת על זלזול בחיי אדם, ותוצאתה שיבוש אורח החיים התקין. מיותר להכביר מילים על הסכנה הרבה הכרוכה בזריקת אבנים בכלל, וזריקה כלפי רכב נוסע בפרט, כאשר מהירות הנסיעה של הרכב מגבירה את עוצמת הפגיעה, ואת הסכנה שנשקפת ממנה. בנסיבות שלפנינו, ניפוץ השמשה גרם לבהלה בקרב הנוסעים, ולכן נהג האוטובוס נאלץ לעצור את האוטובוס בבלימת חירום, וכתוצאה מכך נפלה המתלוננת ונשברו שלוש מצלעותיה.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבותיהם של הנאשמים, אשר פורטו בהרחבה לעיל, ובמיוחד את נתניהם הדלים, בדגש על אלה של נאשם 1, וכן את העובדה כי לא נטען כי העבירות בוצעו על רקע לאומני, כפי שצינה ב"כ המאשימה בטיעוניה: "אין שום סיבה נראית לעין בגינה ביצעו הנאשמים את העבירה שיש בה כדי להקל עמם, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשמים ביצעו את העבירה כי רצו לחכות לניידת משטרה ולברוח כי זה כיף- כך מדברי נאשם 2. נאשם 1 טען כי מדובר בטעות שיקול הדעת, כאשר הם לא סברו שיסכנו אחרים במעשיהם". ועדיין ראוי להדגיש כי

סכנה רבה קיימת בכל מקרה של יידוי אבנים כלפי רכב נוסע, בין אם הדבר נעשה ממניע לאומני, ובין אם מתוך שעמום או משחק. יידע כל אחד כי יידוי אבנים כלפי רכב נוסע, אינו משחק ואינו אמצעי להפגת שעמום, וכי כל מי שמרהיב עוז בנפשו לבצע מעשה נפשע כזה - יענש בחומרה.

כמו כן יש לשקול לזכותם של הנאשמים את גילם הצעיר, וכן את העובדה שנטלו אחריות על מעשיהם עוד בחקירתם במשטרה ושיתפו פעולה עם רשויות החוק, ובהמשך אף הודו בכתב אישום המתוקן ובכך חסכו בזמן שיפוטי יקר. משקל ממשי ראיתי לתת גם לכך שעברם נקי, ואין להם הרשעות קודמות.

ד. סוף דבר

בבואי לגזור את דינם של הנאשמים, אני סבור כי יש מקום לאבחן בין חלקו של כל אחד מהנאשמים באירוע. מבלי להקל ראש בחומרתן של העבירות, ואף ששני הנאשמים ביצעו את העבירות בצוותא, נראה לי שמעשיו של נאשם 1 חמורים יותר ממעשיו של נאשם 2, הן בשל מספר הנוסעים הרב באוטובוס שעליו השליך את האבן, אשר עלולים היו להיפגע כתוצאה ממעשיו, והן בשל התוצאה הקשה שנגרמה כתוצאה מכך.

נוכח האמור, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבותיהם של הנאשמים ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, החלטתי לגזור על הנאשמים עונשים ברף הנמוך של מתחם הענישה, כמפורט להלן:

נאשם 1

1. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 11.12.18 בשעה 09:00, במכלול הקליטה של כלא אשל.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה מבין העבירות בהן הורשע.

3. פיצוי בסך 4,000 ₪ למתלוננת גב' ק'.

נאשם 2

1. 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 11.12.18 בשעה 09:00, במכלול הקליטה של כלא אשל.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה מבין העבירות בהן הורשע.

3. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלונן מר אליהו טימסיט.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תשע"ט, 24/10/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט